Kun-Szent-Márton, 1889. március 10. 11. szám. Harmadik évi folyam.

KUNSZENTMÁRTON és VIDÉKE

HELYI ÉS A TISZAZUG ÉRDEKEIT KÉPVISELŐ HETIKÖZLÖNY.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
Egy évre . . . . 4 forint.
Félévre. . . . . 2 forint.
Negyed évre . . . . 1 forint.

Szerkesztőség:
főtér, Némedy-testvérek házában.
Kiadóhivatal:
főtér, Szilárdfi Lila házában.

HIRDETÉSEKRE NÉZVE:
a lap egy oldala 18 helyre van beosztva. Egy hely ára 90 kr. — Bélyegdíj külön 30 kr.

NYILTTÉRBEN
minden egyes sor közlése 30 kr
Kéziratok vissza nem adatnak.

Megjelen minden vasárnap.

Felelős szerkesztő:
BALGA LAJOS.

Egyes szám ára 8 krajczár.

Pénzügyi közigazgatásunk.

Az adó- és mindennemű illeték kezelésének reformálására a pénzügyminiszter egy uj törvényjavaslatot terjesztett be az országgyűlés elé, mely legközelebb törvényerőre emelkedik és jövőben alapját, módszerét fogja képezni az adó- és illeték kezelésnek.

Ha volt szükség az állami közigazgatás valamely ágában a reforma, ugy bátran el lehet mondani, hogy égető szükség volt erre a bürökratia azon ágában, mely az állam adófizető polgárainak véresverejtékkel fizetett adó- és illetékpénznek kezelésével foglalkozik.

Semmiféle téren a világon nincs az adófizető ugy kiszolgáltatva az önkénynek és bizonytalanságnak, mint az adó- és illetéki ügyekben, s ha az illetéktelen kirovás, jogtalan birságolás ellen a sérelmes fél panaszkodik, kérelmez, már rendesen elkésett, vagy szófiizmákból alkotott adóprés argumentumokkal elutasittatik; ugyanannyira, hogy száz közül — szerencsés körülmények között — csak egy panasz nyer kedvező elintézést. S a millió sérelem legfőként onnan van; mert az adó- és illetékügy kezelése eddig száz törvény és százezer miniszteri rendelettel van szabályozva. S mig az illetéket, bélyeget kezelni a pénzügyigazgatóság, az adót az adófelügyelőség, hivatott, s az egyiknek az, a másiknak amaz a fölebbezési foruma. — S a fél támolyog a millió rendelet és százféle hatóság között ügyével és csak egyről lehet biztonyos, hogy ügye felett ilyen, vagy amolyan czimen elverik a port.

Ezen véghetetlen miserián akar javitani az uj törvény, melynek főbb rendelkezései a következők:

Az adófelügyelői és illetékkiszabási hivatalok — kivéve az egy Budapestet — mindenütt megszünnek. Az előbbinek hatásköre teljesen a pénzügyigazgatóságra szállt át; az utóbbié megoszlik az igazgatóságok és az adóhivatalok között. Ugyancsak az igazgatóságra szállanak át a mostani katasztéri nyilvántartási biztosok összes tennivalói.

A pénzügygazdaságok valódi, egyeséges középhatóságokat fognak képezni ezentul az egyenes adók, közvetett adók és illetékek összes nemeire. Minden vármegye pénzügyigazgatóságokat kap; kisebb megyékből több kap egyet. Szervezetüket a miniszter organikus rendelettel fogja reformálni. Ellátják — a kivető bizottságok hatáskörének épségben maradása mellett — az adókivetést az összes egyenes adókban, valamint a bor, sör, cukor, hus és italmérési fogyasztási adók körül. Jövedéki ügyekben ellenőriznek és felülbirálnak. Adókat törölnek, kiigazitanak, halasztásokat ahnak, leleteznek, pénzbirságokat kiszabnak, kártéritési eljárást kezdenek, vizsgálnak, rovancsolnak s eltenőrzik az egész községi és városi adókezelést.

E nagy és részletes hatáskör fékét, szabályozóját s nagyrészben fölebbezési hatóságát a törvényhatóságok közigazgatósági bizottsága fogja képezni, a hová a legtöbb egyenes és közvetett adóhatározatot felebbezni lehet, még pedig általában birtokon belül.

A közigasgatási bizottság azonfelül az eddigi hatáskört messze meghaladó s valóban szigoru felügyeleti és ellenőrzési jogokat kap. Figyelmeztetheti a pénzügyi hatóságot, orvoslást követelhet tőle, feljelentheti a miniszternek s küldöttjei utján állandólag és esetenkint megvizsgálhatja a pénzügyi közegek kezelését és pénztárait. Azonfelül a községek felelősségét s kártéritési kötelezettségét is ez a hatóság állapitja meg. Fegyelmi esetekben is eljár. Határozatai, a mennyiben nem erősitik meg a pénzügyigazgatóság határozatait, a pénzügyi közigazgatási birósághoz, vagy a miniszterhez vihetők felebb.

Az ellenőrzést fokozza a főispán uj hatásköre. Ez felfüggésztheti s 24 óra alatt fölebbezheti a miniszterhez a sérelmes határozatokat. Ellenőrzi a pénzügyigazgatóságot, megvizsgálhat minden adókezelést s messze menő intési, figyelmeztetési és fölterjesztési jogokat kap.

Az alispán és polgármester, a mennyiben pénzügyi hatásköre van, oly szorosra van fogva, hogy a pénzügyigazgatóság hozzá még rendeletet is intézhet. Ez ellen csak 24 órai fölterjesztésnek van helye a miniszterhez.

Főszolgabirák, községi és városi adóhivatalok és közegek, a mennyiben adóügyekben járnak el, a pénzügyigazgatóságok rendelkezési joga alá vannak vetve. Azonfelül a közigazgatási bizottság, főispán, alispán és polgármester vigyáz rájuk és pénzkezelésükre. Mindezen közegeknek szoros kötelességükké van téve az is, hogy az összes adózási ügyekben a kincstár jogainak és jövedelmeinek kijátszását, vagy csorbitását megakadályozzák. Röviden: a hány járási és községi tisztviselő van, mind egy-egy pénzügyőr önmagában.

A törvényt figyelmezési rendelkezések egészitik ki.

Hogy nagy szükség volt egy olyan, törvényre, mely a széthuzó, hatáskörileg annyira komplikált adószervezetet egységessé tegye s ez által az adózó állampolgárnak könnyebbé tegye a keserű adófizetést, az régen világosan állott mindenki előtt. S ez volt főokó e törvényjavaslatnak is.

A másik oka az volt, hogy közvetlenebbé tegye a pénzügyigazgatást tereletileg, a mit most, ha nem is teljesen, de mindenesetre jobban elérhetünk. Ügyes bajos szegény ember nem jár a nyolcadik vármegyébe s ott sem kapkod majd fűhöz-fához. Persze, ha beletanul előbb az uj módiba ő is.

El akarja a törvényjavaslat elérni azt is, hogy a pénzügyigazgatás, annyi változás után vége valamelyest megállapodjék s az adóügyekben valamely egészséges gyakorlat támadhasson országszerte.

A legfőbb azonban, a mit elérni akar, az hogy az adóügyek a politikai közigazgatással kellő összefüggésbe jöjjenek. Ettől várható a könnyebb ügymenet, e bürokratikus szigor, vagy kegyetlenség enyhülése s a mi fő: a jó ellenőrzés és felelősség, a miről bőven van gondoskodva a javaslatban. De nagy szerencse lesz, ha mindez nem marad papiroson a gyakorlatban.

Végül sokat vélnek elérni azzal is, hogy az egyenes és közvetett adók kuszált rendszere egyetlen hatósági szervezetbe egyesitetik s ugyanazon garanciák és szabályok szerint nyer elintézést.

Ez az uj törvényjavaslat inditó okainak lényege. A miniszter maga sem tekinti azt egyetemes reformok. De rendet, könnyebb kezelést, jobb ellenőrzést és nagyobb biztonságot vár tőle az adózókra nézve ép ugy, mint az államkincstárra.

Egy azonban bizonyos, hogy az uj törvény, ismét nagy mértékben szaporitja a községi s városi közigazgatás terheit, ujabb áldozatokat kiván; de ezeket szivesen adja meg a nép, csak adó- és illetékkezelése kifogástalan és igazságos legyen.

A magyar földmives-nép gazdasági szakértelmének fejlesztése.

Folyó hó 3-án az „Erdélyi gazdasági egylet" kiadásában megjelenő szakszerűen szerkesztett s kisgazdáinkat közelebbről érdeklő III. füzetből átvet közleményünkben igéretet tettünk, hogy

a megjelent füzetekből időnként egy-egy érdekesebb személyvényt fogunk bemutatni. Ennek folytán a második füzetből, mely a kaszálók és legelők ápolásával foglalkozik, átveszik a következő, kisgazdáinkat közelebbről érdekelő közleményt:

A kaszálók felujítása, némely réti füvek megnevezése és a rétek legeltetése.

Már a mocsáros rétek lecsapolásánál felemlítém — kezdé előadását az ispán — hogy vannak körülmények, melyekben a jó termő kaszálók már az által, hogy a tulnedvességtől megszabaditattak, önön magukat ujjiják fel; fölül kerekedvén ugyanis a jóféle füvek a roszaknak, sürü és jó gyepréteget képeznek. Ezen eset azonban nem mindig áll be; legtöbbnyire a lecsapoltrétek ritkás, elmohosodott gyepréteget mutatnak; ismét más kötött talaju rétek hosszabb használat után fölületükben nagyon megkeményednek és szegény termést adnak. Ekkor elkövetkezett azon időpont, hogy kaszálóinkat feltörés, átmivelés és fümagvakkal való uj bevetés által felujítsuk, megifjítsuk.

Ez az a munka, melytől némely gazda olyan nagyon fázik, és szörnyü dolognak tartja — azt a kérdést vetvén fel, hogy: ha kaszálóját feltöri, honnan vegye annak uj szénatermeségi s a szükséges takarmányt, de kivált a sok drága fümagot honnan szerezze be?

No ha csak ez a baja annak az ijedtséges gazdának, elmondom a módját, hogy takarmány hiánya ne legyen, és hogy ocsó fümaghoz is jusson. Törje fel kaszálóját késő őszszel, a miként az évi teljes termését levette, akkor télen jó kifagy, porhanyó lesz, a gyökér és gyomfélék nagy részben elpusztulnak, elkorhadnak; ugyan e télen hordja meg feltört kaszálóját jól trágyával s tavaszra szántsa alá a trágyát, fogasolja és porhanyitsa meg a földet és vessen bele takarmány répát, ennek termése bőven fogja pótolni a széna hiányt első évben. A répának többszöri kapálása által a talaj elkésztettik és alkalmassá tétetik arra hogy az ismét kaszálóvá alakittathassék mi ugy történik, hogy őszön, a répa kiszedése után felszántjuk a volt répaföldet, télen át a szántás ismét kifagy és porhanyódik; red következő tavaszon ismét szántunk, a szántásra vetünk zabot kevés bükkönnyel, ezt jól befogasoljuk, azután behintjük a fümagot és könyü tövisborona alá behuzatjuk, sima hengerrel lenyomatjuk.

A mint a zab — melyet vénhövénynek is nevezünk, mert megvédi a zsenge fükelést a szárító napsugarak és szelek ellen — kalászát hányja, levájgjuk és megszáritjuk szénának: ez fogja második évben pótolni a réti széna hiányát. Ha a fü még az őszig kasza alá nő meg, és elég sürü, hogy azt is levájgjuk, ha azonban ritkás vagy nem nőtt meg kellő magasságra augusztus hó végéig, ugy bántatlanul hagyjuk magba menni, de késő ősszel száraz ipőben megfogasoljuk. Ezzel készen van felujitott kaszálónk, mely bő terméseivel hálás lesz red fordított fáradságunkért.

A szükséges magra nézve Fehér István ezt adja elő: „ezelőtt két évvel az ispán ur figyelmeztetett egyik kaszálórészemnek rossz fütermés voltára és biztatott, hogy ha már azt a fáradtságot vettem magamnak, hogy rétemről apró árkokkal a fölösleges vizet levezettem az áradalom nagy levezető árkába, folytassam tovább a javitást feltörés és ujra bevetés által. Természetesen én is azon kérdést tettem, honnan vegyem hozzá a drága magot? Ekkor az ispán ur a kaszálókra mutatott azt mondván, hogy ha ismerem a jó füveket, — mint a hogy minden jóravaló gazda ismeri is — érestük után szedjem azokat minden fajtából külön, ott a hol találom az utak mentén, árok partokon de különösen a röst gazdák kaszálóin, kik a füvet csak akkor kaszájják, mikor már magja ment. Hozzátette még azt is, hogy legjobb sikert várhatunk ezen magvakból, melyeket a magunk vidékén gyűjthettünk. Csak ha vidékünkön egy általán jó füvekkel nem rendelkezünk, folyamodjunk a vásárláshoz. E tanácsot fogadva, házi népem segitségével egész nyáron és őszön át, a mikor időt vehettem hozzá, minden fajtából szedtem az egész vidéken egy-egy jó csomót és bemutattam azokat az ispán urnak. Ő azokat három felé osztotta; a magas növésű szálfüveket külön, azután külön az alacsony növésü aljfüveket, és végre külön a leveles füveket, ugy magyarázván meg a dolgot, hogy e fűfélék együttesen és kellő arányban elférnek egymás mellett, mintha mind magas növésü, vagy alj, vagy leveles füveket vetnénk.

Szétválasztás után elnevezte azokat füvésznevükön, nevezetesen; a szálfüvek közül kiválasztotta a komócsint, az ecsetpázsitot, a perjeféléket, a réti csengeszt, a rozsnok féléket, a mérpázsitfüvet és a csomós ebirt. Az aljfüvek közül a taraczkos tippant, a sárga zabfüvet, a juhcsenkeszt és az illatos borjupázsitot. A levelesekből a fehér heréd, a vörös lóherét, a kaszanyüg babot, a baltaczimot, a somkórót és nyulszapukát.

Mindezen fümagvakat külön lemorzsoltam száraikról gondosan eltettem és a reá következett tavaszon házi kertemben külön ágyakban elvetettem, de a mennyiben első évben azokból annyi mag nem termett, mennyire szükségem lett volna, ez első évi termésből gyűjtött magot ez évben ismét elvetettem, a mint azt az előljárók kertemben láthatták, melyből már annyi mag ki fog kerülni, hogy a mult őszön feltört és ez évben répával elvetett kaszálómat jövő tavaszon az ispán ur által mondott módon elvethessem, sőt marad is annyi magom, hogy folytathatom a megtermelést és más gazdatársamnak is — ki e munkához kedvet kap — kevés maggal szolgálhassdk.

Ekkor Hajdu Mózes biró szólalt fel, köszönetet mondva Fehér István gazdatársainak ajánlatáért, hogy a nagy fáradsággal szedett fümag termésből gazdatársainak is juttatni kész, azt indítványozza hogy ezen mag a község nagy csürösében Fehér István és Vigyázó kántortanító felügyelete alatt a gazdaközönség költségére elvetve szaporittassék oly mértékben, hogy abból a gazdák mérsékelt áron magot beszerezhessenek; mely inditvány egyhangulag elfogadtatott.

»Tekintve a fent elősorolt füféléknek a gyep képzésere való különböző hivatását, azoknak keverésében bizonyos arányt kell tartani, nevezetesen, hogy az egész magszükségletnek egy kateszteri holera 35—40 kligrammot számitva — felét a magas füvek, $^{3}/_{10}$-ed részét az alfüvek és $^{2}/_{10}$-ed részét a leveles füvek képezék. E szerint tehát, ha 40 klgrm. magot vetünk egy kateszteri holdba, a magas füvek

---

TÁRCZA.

A hangverseny.

— No még csak éppen es hiányzott!

— Nem elég volt a farsangban végig járom minden bálat, — most meg a működő társaság hangversenye és báljára is méltóztassak elmenni, ha csak azt nem akarom, hogy netáni távol maradásom miatt a gamra vont joges harag következtében — az irodalom eddigi szinárd falai a „hangversenyzők“ és a „bálozók“ köznevu akaratából felettem összedűljenek.

Dehát már azt csakugyan nem akarhatom!

— Sokkal inkább előszeretettel vindiczlem saját e vélemégem irání, mintsem magmorém kockáztatni, hogy a világ mindtanu kifordúljon sarkából, mi által ezek még szédültebb és örvényesik szaporodnának.

— Megapasztott erszényemre való tekintetből tehát igaz szivvel bár — de azért nem kevesebb ingerrel telve el e kiadásoz a mindnem érdekesitheto tapasztalatain irání, — elhatároztam magám, hogy habár a farsangnak még a korcsolyázó egylet bálja el kalmával végleg lezármoltam, azért a működvető tár ezeg hangversenyén és bálján ón is megjelenek.

— Meg is jelentem, a tudósitói — hálátlan — tisztemnek kell hogy eleget tegyek.

*

— Március 2-ikán egy ritka szép ünnepélynek volt sáthelye városunk.

— Már a kora délutáni órákban oly nagy volt az idegenek száma, hogy a rendezőség ugyszólni kényszerült, hogy a felett — miszerint a terem — hol a hangverseny tartatik, kiadi lesz a közönség befogadására. — Oly nagy volt az érdeklődés e hangverseny iránt, hogy azt megelőlőleg jegyeket is alig lehetett már kapni. A kösönség érdeszeiszeget legiokább felbeitette, hogy Váradi Sándor és Szegedy Gyula operaházi tagok ez alkalommal leráczdulnak és tényleg közreműködnek; jó része volt ebben ezen kívül a hangverseny programmjának is, mely a lehető legszerencsésebben volt összeállítva.

— Hogy igazam van, meggyőződhetik bárki, ha figyelmeszi kiséri annak lefolyását.

— Esti 8 óra; a szépen diszitett és barendesett teremben telve a legelegánsabb közönséggel kezdetét veszi műsor, mely a következő számokból állott

— 1. Nyitány. Rossinitől: „Montecchi et Capuletti“ czimü dalmüvéből. Előadva: Balga Lajosné urnő és Fray Boriska kisasszony által. A darab maga igen jól volt megválasztva, amennyiben a szép részek váltakoztak a csendes melodikus részekkel és ez a közönség figyelmét igen lekötte; s mi a játékot illeti, kifogást ten volt; a primnek, vili Balga Lajosné urnő játszott pótlogé, ügyes technikája — és a second: Fray Boriska kisasszonynak praecis játéka mi különben mindaettő a kivitelben szépfeltt nagy ügyességet és gyakorolhatóságot igényelt, szépen olvadt egybe. Játékuk megérdemlett elismerésben részesitt.

— 2. Arany J. „A gyermek és szivárvány“ Szavalta Bozóky Blanka k. a. kinek kedves megjelenése már előre is sajos tapsot kelteti. A megválasztott darab teljesen megfelelt az előadó individiumának, amennyiben annak egyes gyermeteg részletét oly naivitással tudta előadni, mely egy recitatornak is dicséretre vált volnaz.

— 3. Szik szám: Sciodia áriája. Mussenet „Labor királya“ czimü dalmüvéből, melyet Váradi Sándor ur, a m. kir. opera tagja énekelt, kétségkivül egyik legérdekesebb száma volt a programmnak. Az előadó hang-anyaga tömör és nagytorjedelmü, melyet hűségesen a decrescendó részeknél tud leginkább érvényre emelni s ha ehhez hozzá vesszük a praecis szogora hiséretet, melyet Balassay Antal ur az énekli operaházi müvésze minden hang változatához alkalmazkodott, nem állítok sokat, ha azt mondom, hogy e szám az ország legnagyobb várószában is a legviharosabb tapsot és tetszést aratta volna, — valamint aratta nálunk is.

— 4. szám. Faust. Gounodtól. Zongorán és hegedűn előadták: Fray Boriska k. a. és Weber Antal ur. Fray Boriska kisasszonyt most mázad szben látunk a podiumon megjelenni, a ha az első szetben mint befejezett zongorázó nőt üdvözölhetitük, ugy e szám csak megerősitett fentebbi véleményünkben, amennyiben a zongora rész tul nyomólag kiséretet képszvén az sabban előforduló szünetelések a hangoknak fokozatosan változnó halványása, a különösen na egymástól eltérő résznek összekötésének szükséges technikai ügyesség oly fokát árulta el, hogy ez a hegedü játékkal, melyet Weber Antal ur — ki már ez ideig is oly sok dalmü kipsoltségének adta tanubizonyságát — jól szott befejezett készülséggel, viharos tapsot aratott a közönség részéről.

A 4-ik szám b. posztát G. Lunette; „Die Indische Post“ czimü müve képezé, melyet Balga Lajosné urnő és Kormos Mariska k. a. adtak elő. A darab kellemesen csengő-bongó hangfekvésénél meg levezetésébe tette az előadók kedves megjelenése Balga Lajosné urnő a nálu megszokott nőcsilinczczel oldva meg most is feladatát; Kormos Mariska k. a. pedig oly kéjvad és gyakorolhatóságosan ügyességgel játszotta a szakoul, hogy tapsban fukar közönségünk ismételten a lámpákat elé hivták őket.

— 5. Gyuni P. Pósnné. Szavalta Barby Gyuláné urnő. Gyuninak a költeménye a szavalóra rendkivüli nehéz megoldási feladatokatró, a ennek lényvalósára senki nem vállalkozhatott jobban, mint Barny Gyuláné urnő, kiben ugy a költő lelkesitőleg, mint az előadói kipesége oly kivló mérvben összepontosul, hogy a jelszett nehézségeket, a legnagyobb könnyüséggel győzte le. Az előadás eredeti, adt müveszies volt, a kötség kivül szintén egyik legmaradandóbb és legkedvesebb szalékai fogja képezni az estelynek.

— A 6-ik szám két pontbol állt: a. Hamlet bordalának Énekelte Szegedi Gyula ur, a m. kir. opera tagja. Ha Váradi ur éneke előszöleg már elragadta a közönséget, ugy érthető az a rendkivüli ingatottság, mely a szám előtt a közönségen erőt vett, s ezen ingatottság nem volt indokolatlan; mert Szegedi nem kevésbbé országosan ismert neve van, mint Váradi urnak, s az előszöleg keringő hirek szerint e két müvész együttesen lett volna fellépendő. A programm azonban szorosan betartatott. A közönség „Hamlett bordalában“ ujból beigazolva látta azt, hogy a m. kir. operának tagjai méltán megérdemlik azt a helyet, amelyei elfoglalnak.

— A b. számot Balassay Antal ur Magyar nép dalai képezték. A közönség mely elfáradtan tudomásával sem bírt annak hogy Balassay Antal ur e hangverseynen közreműködni fog, viharos tapssal és éljenzéssel fogadta a tribune fellépő országosan ismert szónokot. A dalokat Váradi Sándor ur, a m. kir. opera tagja énekelte, a publikum mint már országosan ismertetőket is a legnagyobb lelkesedéssel hallgatta végig,

magjából 20 kilogram, az alfüvekből 12 klgram, és a levelesekéből 8 klgr. magot kell számítani, mely magvak összekeverve vettetnek el egyenletesen. Még akarom jegyezni, hogy az imént megnevezett füféleken kívül még sok jófele fűfajták vannak, melyek a kaszálók felújtására alkalmatosak; de itt csak azokat akartam felemlíteni, melyek mindenféle talajra és a mi viszonyaink közt legczélszerűbben felhasználhatók. Magától értetődik, hogy a nagyobb magu fűvek magjából a keverékbe mindig valamivel többet teszünk sulyra nézve is, mint a kis magvak magjából.

* * *

Most a kaszálók legeltetéséről akarok rövidesen megemlékezni. Sokan vitatkoztak és írtak már gazdáink arról, valjon egyáltalában jó-e vagy káros a kaszálók legeltetése a nélkül, hogy e tekintetben teljes megállapodást tettek volna; mert sok ok van, mely a kaszálók legeltetését megengedi és kivánnatossá teszi, de megannyi ellene is szól.

Abból áll, hogy habár bizonyos körülmények között a legeltetés nem árt a réteknek, például száraz őszön, a midőn kár nélkül mehetnek a kaszálókra és némi táplálékot is találnak azo on marháink; de ha meggondoljuk hogy ritkán száraz az ősz és hogy nedves idő járásban a kaszálók taposása — különösen kötött talajon — valóságos veszedelem, akkor bizony tanácsosabb nem legeltetni, vagy a legszigorubb felügyeletet arra forditani, hogy csak száraz időben hajtassék rá a marha; a tavaszi legeltetés mindig a széna termés rovására történik, azért az soha sem engedhető meg.

Világfolyása.

— Milán, Szerbia királya március 6 án délután fél 2 órakor fia: I. Sándor javára, az uralkodásról lemondott. Sándor király nagykorusságig, mely csak két és fél év mulva fog bekövetkezni, egy három tagból álló regensség fogja Szerbiát kormányozni. Ez a király-válság bizonyára egész Európa előtt meglepő, s kétséget sem szenved, hogy valami rendkívüli eseménynek kellett történni, a mi Milán királyt a lemondásra birta. Jól értesült körökből egyébb iránt azt irják, hogy a király már Natáliától történt elválása óta foglalkozott a lemondás eszmejével. A bécsi és berlini kabinet, valamint a három regens tudta a király szándékát más senki. A tárgyalások Risztics és a király közt folytak. Ezekben megállapitották, hogy a király életfogytiglan megfelelő nyugdijat kap; megállapitották azt is, hogy Natália királyné Sándor királynagykorusságig nem térhet vissza Szerbiába. Natália és fia csak idegen területen találkozhatnak még pedig mindig egy regens jelenlétében. Talán már legközelebb lesz is egy ily találkozás.

Milán azt óhajtotta, hogy fia, kiskorusága alatt, nála időszerk a külföldön, de az alkotmány 70-ik §-a értelmében ez nem engedtetett meg. Milán azt is óhajtotta, hogy Sándor már 15 éves korában nagykoru legyen, de ebben is engednie kellett. Sándor igy csak 18 éves korában lesz nagykoru s a régenesség 5 és fél évig fog uralkodni. Milán király utolsó tetteinek egyike az volt, hogy Tausanovicsnak, a rendőrálisok vezérének, a Takova-rendet adományozta. Tausanovicsot a regensek már föl is hivták kabinet alakitásra. Risztics első intézkedése az volt, hogy megengedte, hogy Sándor király Natáliával találkozzék. E találkozás valószinűleg magyar földön fog megtörténni.

A napokban a szerb hivatalos lap két proklamációt fog közleni: egyet Milántól, egyet a rengességtől. Mind a kettő Milán megrongált egészségét fogja emelgetni. A legközelebbi napokban Milán önkéntes számüzetésbe indul, még pedig „Takova gróf" név alatt: legelőször Budapestre megy s királyunktól kihallgatást kér. Hire jár, hogy a proklamációk az eddigi politika folytatasát igérik.

Helyi és vidéki hírek.

— **Marcius 15 iket** városunkban is megünneplik. Eddig több terv van forgalomban; de valószinűleg az fog végrehajtatni, hogy az összes testületek egy helyen concentráltatnak, a tömeges letszámmal is imposánsabbá tezik az ünepély lefolyását, hol a dalárda is több hazafias dalt fog előadni.

---

szonai is inkább, mert a sensszerző szerencsévége mégis szem engedte meg, hogy neve a meghirdókra kinyomattassék. A szám végsetekor ujból és ujból felhangzott „Eljen Bécsnay!" A tapsnak és ovacióknak nem szert vége hossza szakadni, úgy hogy a szerzőnek megvédni is el kellett játszani nehány népdalát, mely között a kritikát a nép elmélte meg, országosan elfogadván az.

7. szám. Filemon. Vig monológ. Almási Tihamértől. Előadta: Sziláráfi Károly ur. Az előadó ur városunkban mint szellő humoru ember, ki mindennek a vig oldalát fogja fel, általánosan ismeretes, a annal nagyobb érdeklődéssel várnák a „vig monológot" melyet Filemon barátnak volt hivatva előadni. Az érdeklődés nagy volt, az előadás még sikerültebb. A csalódások, s az öntelt hiusig megletetetlisse volt a számban „Filemon" barátunk, ugy, hogy daczára három negyed órai előadásának, miközben farengető kacagások hallatszottak a közönség soraiból, ujból hallani akarta a dabbatteri hi szavaistában elszavaita azt is, hogy a „szamár legyen kritikus" (Hi!, be jobb lett volna a koresoja bálisi fejezni be ezt a keserves feladatot.)

8-ik szám. Legujabb tüntetési indulé. Quartett. Zongorán, hegedűn és fuvolán előadták: Bogs Lajosné uráné, Bálga Lajos, Weber Antal és Fazekas Andor urak. A legellenszenvesebb hirek, a legvadabb réfegáson forogtak azájon a műsor s azámáró. Először az, hogy az a műsor utolsó száma; másodszor az, hogy ilyen darab nem létezik, oly nagy foku érdeklődést kellett a szám iránt hogy a közönség a legodaadóbb indimuitásnal nézet a lefolyó incidens elé. Kiléptek mind a négyen. Pozíiót foglaltak. Hangolni kezdenek. Az összehangolás nem sikerült. A közönség körében lassu mozgás keltkezik. Ez nem volt elég. Fazekas Andor ur lesszinl a pódiumról. Utánna megy Weber ur is. Bálga Lajosné uráné és Bálga Lajos urra csodálkozva néz a publikum. Ezek vissza nézik őket. Egy nár fuvola és hegedű hang hallatik a váróteremből. Ujból együtt vannak mindannyian . . . . . A közönség körében a legnagyobb figyelem honol. — A hogy megszeddődik a tüntetési indulé, mikor triójában Fazekas Andor ur fuvola fuvamai gyönyörűen fonnátek, s lel [illegible] meg „Ábrány Tisza" „Ábrány Csáky" fel-

---

— **A concert**, melyet a helybeli **mükedvelő** társaság f. hó 2-án a Muzák féle vendéglőben rendezett, minden tekintetben a legfényesebben sikerült, oly annyira, hogy biston elmondhatjuk: hasonló fényes látogatott és élvezetdus estély városunkban még ez idő szerint rendezetett. A szufolássig töltött terem piráros kerthez hasonlott, melyben a fejlődő bimbók bájoló szinvegyületiét csak emelte a kifejlett rózsák eleven koszorija a daczára, hogy a müsor minden száma iránt nagy volt az érdeklődés, a tüzelmetlen lábacskák alig birták bevárni a hangversenyt végét. — A jelen volt hölgyek névsora a következő: Bala Róza, Bírány Bella, Bozóky Blanka, Bozóky Laura, Biró Helena, Bubla Margit, Csorba Rózsika, Fray Borbála, Fischer Ida, Grünstein Róza Kormos Mariska. Kiss Emma, Kiss Judith (Pusztaegyház.) Kiss Elvira, Kudik Gizella, Kurne Helena, Kovács Erzsike, Kampler Regina, Ludnicky Mariska, Anna, Ilka, és Janka, Mátrai Kári, Németh Ilka, Schefer Hermina és Zsuzsika, Szabó Teréz (K. ostenet), Urbanovics Mariska, Wagner Erzsike stb. urhölgyek; — Borhy Gyuláné, Bozóky Andrásné, Balga Lajosné, Bozóky Imréné, Biró Mátyásné (Jászberény) Bubla Kálmánné, Balga Ignácné, Bartucz Lorántné, Csibrusz Józsefné, Csorba Boldizsárné (Pusztaegyház), Egri Károlyné (Csepel), Fazekas Lászlóné, Fazekas Antalné, Frank Józsefné, Fleischer Zsigmondné, Gál Józsefné, Gunst Adolfné, Gunst Jakabné, Jósza Károlyné, Kiss Antalné, Kégl Janóné (P. Gyalu) Kormos Károlyné, Kiss S Antalné, Kriegler Eszkné, Kudik Ferencné, Kampler Sámuelné, Kurne Józsefné, M. Kovacs Istvánné, Ludnicky Istvánné, Magyar Antalné, (P.-Gyalu), Nagy Gáborné, Németh Jánosné, Sárkady Mihályné, Sáling Gáborné (Szentes), Szilárdfi Lilla, Szilárdfi Károlyné, Szilárdfi Jakabné, Szilárdfi Vincené, Szabados Istvánné, Tóth Károlyné, Dr Tóth Dezsőné, özv. Tóth Károlyné, Tisch Ignácné, özv. Vecsy Antalné stb. urnők.

— **Nagy Géza** urat ujabb kitüntetés érte. A Beszttyó szabályozási társaság alelnökévé választotta a s ennek betegeskedése miatt az elnöki teendők vezetésével őt bizta meg. Gratulálunk.

— **A mükedvelő társaság** által március 2-án rendezett hangversenyi jövedelme a következő volt: Befolyt jegyek eladásából 161 frt, fel-fizetésekből 23 frt 20 kr., ezzel szemben a kiadás 139 frt 45 kr., marad-ány 25 frt 35 kr., mely ösza jövedelmet a mükedvelő társaság a szerc. 6-án tartott ülésén a helybeli szegényintézeti pénztárnak határozta átadni Hiszük, hogy a mükedvelő társaságnak ezen nemes tette nem szorul dicséretre. — Ugyanitt kiszüljük a felülfizetik névsorát: Kálmy Lipót (Napkor) 5 frt. Borsnyi Ödön 4 frt 20 kr. Korda János és Jurenák Sándor 2 frt 40 kr. Dósa József 2 frt. Weisz Emil 2 frt Kiss Balázs (Fél-gyháza) 1 frt. Franko József (Felegyháza) 1 frt. Fleismann Béla (Felegyháza) 1 frt. Kampler Dani 50 kr. Balga Ignác 40 kr Csirbus József 40 kr Barthos Imre 20 kr Bozóky Sándor 20 kr. Dósa István 20 kr. Dr. Gergely 20 kr. Gál Jánosné 20 kr. Karlinzky Gyula 20 kr. Kutsy Imre (Mezőtur) 20 kr. Kurnez Iván 20 kr. Nagmah György 20 kr. Papp László 20 kr. Palkovics Mihály 20 kr. Sárkady Imre (Tz.-Sze) 20 kr. Sáry Pál 20 kr. Szreckányi Károly 20 kr. Tarcsányi István 20 kr. Valastyán Jánosné 20 kr. Zsy Károly (Tisza-Sze) 20 kr. N N 20 kr. M P. 20 kr. Farkas Ilona 10 kr.. mely felü fizetésekért köszönetét fejezi ki a **rendező bizottság.**

— **Halálozás.** Legnagyobb résvétel vettük a következő gyászjelentést: Bozóky Katalin és férje Bozóky András; Bozóky Imre és neje Klein Eleonóra; özv. Bozóky Antalné szül: Szilárdfy Hermina; — ugy inokái: Ezzesbet férjezett Sarcadi Nagy Mihálynné és gyermekei: Margit, Mihály, — Blanka, György, László, Ferencz, János és Róza, — Bozóky Árpád, Ámos, Gyula, Erzsébet; testvéreit: Szilárdfy Ferencz özv. Fazekas Józsefné, Szilárdfy Agoston, Szilárdfy Anna özv. Nagy Jánosné, Szilárdfy Katalin Szabó Mátyásné szomorodott szivvel jelentik a felejthetetlen édesanya, nős, negyanya, szépanya és testvérnek: özv. **Bozóky Lászlóné** elhunyt **Szilárdfy Magdolnának** folyó 1889. évi március hó 7 én éjjel 11 órakor, 69 éves korában, végelgyengülében történt gyászos elhunytát. Az engesztelő szent mise folyó hó 9 én reggeli 9 orakor, — a gyászszertartás ugyanezen március hó 9- én délután 4 órakor fog a romai kath. anyaszentegyház szertartásai szerint megtartatni és benyesi az örök nyugalomnak átadatni Kis-Szent-Márton, 1889. évi. március hó 8 án Bőke porsira!"

— **Szomoru historia.** A Körös hidnál levő koresma tulajdonosa, hogy vendégéjtehen a forgalmat mégis elkerülve, egy fiatal leányt cserélt el egy disznóért meg 2 frtért. A szerencsétlen teremtés nagyon megutálhatta szomoru élettét, mert midőn a koresmáros első izben vizért a Körösre küldte, belefult a folyóba.

— **Ismét tűz.** Majd kitogynak már egyszer a szomoru jelső cinkből, amennyiben tűz tüzet ér nálunk. Ez alkalommal, épen hamvazó szerdán reggel, midőn az ájtatos hivők templomba mentek, vertek fáire a harangokat. Mindenki siletett a tűz szinhelyére, mely Berta Lajos előnyösen ismert piros házával volt. Az épület meggyuladt, a tűz kelepcéjének okát a legtevelabbiról nem ejtik. Szerencse a szerencsétlenségben az, hogy minden nagyobb utókövetkezmények nélkül sikerült a tüzet elfojtani. Az épület biztositva levon, hiszük, hogy a biztosító társaság a szülő érdekében

---

Mindesek után nem bántam meg, hogy e szép ünepélyen részt vettem, s ha tán az ott tapasztaltakról nem szamoltam be szigetiűen, elnézést kérek, mert bottani emberi dolog.

Peregrinus.

— **A concert**, melyet a helybeli **mükedvelő** társaság f. hó 2-án a Muzák féle vendéglőben rendezett, minden tekintetben a legfényesebben sikerült, oly annyira, hogy biston elmondhatjuk: hasonló fényes látogatott és élvezetdus estély városunkban még ez idő szerint rendezetett. A szufolássig töltött terem piráros kerthez hasonlott, melyben a fejlődő bimbók bájoló szinvegyületiét csak emelte a kifejlett rózsák eleven koszorija a daczára, hogy a müsor minden száma iránt nagy volt az érdeklődés, a tüzelmetlen lábacskák alig birták bevárni a hangversenyt végét. — A jelen volt hölgyek névsora a következő: Bala Róza, Bírány Bella, Bozóky Blanka, Bozóky Laura, Biró Helena, Bubla Margit, Csorba Rózsika, Fray Borbála, Fischer Ida, Grünstein Róza Kormos Mariska. Kiss Emma, Kiss Judith (Pusztaegyház.) Kiss Elvira, Kudik Gizella, Kurne Helena, Kovács Erzsike, Kampler Regina, Ludnicky Mariska, Anna, Ilka, és Janka, Mátrai Kári, Németh Ilka, Schefer Hermina és Zsuzsika, Szabó Teréz (K. ostenet), Urbanovics Mariska, Wagner Erzsike stb. urhölgyek; — Borhy Gyuláné, Bozóky Andrásné, Balga Lajosné, Bozóky Imréné, Biró Mátyásné (Jászberény) Bubla Kálmánné, Balga Ignácné, Bartucz Lorántné, Csibrusz Józsefné, Csorba Boldizsárné (Pusztaegyház), Egri Károlyné (Csepel), Fazekas Lászlóné, Fazekas Antalné, Frank Józsefné, Fleischer Zsigmondné, Gál Józsefné, Gunst Adolfné, Gunst Jakabné, Jósza Károlyné, Kiss Antalné, Kégl Janóné (P. Gyalu) Kormos Károlyné, Kiss S Antalné, Kriegler Eszkné, Kudik Ferencné, Kampler Sámuelné, Kurne Józsefné, M. Kovacs Istvánné, Ludnicky Istvánné, Magyar Antalné, (P.-Gyalu), Nagy Gáborné, Németh Jánosné, Sárkady Mihálynné, Sáling Gáborné (Szentes), Szilárdfi Lilla, Szilárdfi Károlyné, Szilárdfi Jakabné, Szilárdfi Vincené, Szabados Istvánné, Tóth Károlyné, Dr Tóth Dezsőné, özv. Tóth Károlyné, Tisch Ignácné, özv. Vecsy Antalné stb. urnők.

— **Nagy Géza** urat ujabb kitüntetés érte. A Beszttyó szabályozási társaság alelnökévé választotta a s ennek betegeskedése miatt az elnöki teendők vezetésével őt bizta meg. Gratulálunk.

— **A mükedvelő társaság** által március 2-án rendezett hangversenyi jövedelme a következő volt: Befolyt jegyek eladásából 161 frt, fel-fizetésekből 23 frt 20 kr., ezzel szemben a kiadás 139 frt 45 kr., maradvány 25 frt 35 kr., mely ösza jövedelmet a mükedvelő társaság a szerc. 6-án tartott ülésén a helybeli szegényintézeti pénztárnak határozta átadni Hiszük, hogy a mükedvelő társaságnak ezen nemes tette nem szorul dicséretre. — Ugyanitt kiszüljük a felülfizetik névsorát: Kálmy Lipót (Napkor) 5 frt. Borsnyi Ödön 4 frt 20 kr. Korda János és Jurenák Sándor 2 frt 40 kr. Dósa József 2 frt. Weisz Emil 2 frt Kiss Balázs (Fél-gyháza) 1 frt. Franko József (Felegyháza) 1 frt. Fleismann Béla (Felegyháza) 1 frt. Kampler Dani 50 kr. Balga Ignác 40 kr Csirbus József 40 kr Barthos Imre 20 kr Bozóky Sándor 20 kr. Dósa István 20 kr. Dr. Gergely 20 kr. Gál Jánosné 20 kr. Karlinzky Gyula 20 kr. Kutsy Imre (Mezőtur) 20 kr. Kurnez Iván 20 kr. Nagmah György 20 kr. Papp László 20 kr. Palkovics Mihály 20 kr. Sárkady Imre (Tz.-Sze) 20 kr. Sáry Pál 20 kr. Szreckányi Károly 20 kr. Tarcsányi István 20 kr. Valastyán Jánosné 20 kr. Zsy Károly (Tisza-Sze) 20 kr. N N 20 kr. M P. 20 kr. Farkas Ilona 10 kr.. mely felü fizetésekért köszönetét fejezi ki a **rendező bizottság.**

— **Halálozás.** Legnagyobb résvétel vettük a következő gyászjelentést: Bozóky Katalin és férje Bozóky András; Bozóky Imre és neje Klein Eleonóra; özv. Bozóky Antalné szül: Szilárdfy Hermina; — ugy inokái: Ezzesbet férjezett Sarcadi Nagy Mihálynné és gyermekei: Margit, Mihály, — Blanka, György, László, Ferencz, János és Róza, — Bozóky Árpád, Ámos, Gyula, Erzsébet; testvéreit: Szilárdfy Ferencz özv. Fazekas Józsefné, Szilárdfy Agoston, Szilárdfy Anna özv. Nagy Jánosné, Szilárdfy Katalin Szabó Mátyásné szomorodott szivvel jelentik a felejthetetlen édesanya, nős, negyanya, szépanya és testvérnek: özv. **Bozóky Lászlóné** elhunyt **Szilárdfy Magdolnának** folyó 1889. évi március hó 7 én éjjel 11 órakor, 69 éves korában, végelgyengülében történt gyászos elhunytát. Az engesztelő szent mise folyó hó 9 én reggeli 9 orakor, — a gyászszertartás ugyanezen március hó 9-én délután 4 órakor fog a romai kath. anyaszentegyház szertartásai szerint megtartatni és benyesi az örök nyugalomnak átadatni Kis-Szent-Márton, 1889. évi. március hó 8 án Bőke porsira!"

— **Szomoru historia.** A Körös hidnál levő koresma tulajdonosa, hogy vendégéjtehen a forgalmat mégis elkerülve, egy fiatal leányt cserélt el egy disznóért meg 2 frtért. A szerencsétlen teremtés nagyon megutálhatta szomoru élettét, mert midőn a koresmáros első izben vizért a Körösre küldte, belefult a folyóba.

— **Ismét tűz.** Majd kitogynak már egyszer a szomoru jelső cinkből, amennyiben tűz tüzet ér nálunk. Ez alkalommal, épen hamvazó szerdán reggel, midőn az ájtatos hivők templomba mentek, vertek fáire a harangokat. Mindenki siletett a tűz szinhelyére, mely Berta Lajos előnyösen ismert piros házával volt. Az épület meggyuladt, a tűz kelepcéjének okát a legtevelabbiról nem ejtik. Szerencse a szerencsétlenségben az, hogy minden nagyobb utókövetkezmények nélkül sikerült a tüzet elfojtani. Az épület biztositva levon, hiszük, hogy a biztosító társaság a szülő érdekében

— Bál A cibakházi ifjuság igen sikerült mulatságot rendezett a hó 6-án. A jelen volt hölgyek közöttünk a következőket sikerült levelezőnknek följegyesni: Bumer Irén (T. Földvár) Deli nővérek (Szarvas) Horváth Emma, Hani Lidia, Holcer Rózs, Kovács Mariska. Kovács Borbála Klein Fáni, Netti, Czecil, Rózs, Magyar Rózs, Pölich Mariska T. Földvár), Szabó Emilia, stb. urhölgyek. Dr. Bumerné (T. Földvár), Busny Józsefné, Bazóky Zsigmondné (Kunszentmárton), Dr. Gänger Mórné, Gálik Sándorné, Szv. Gálné (Szarvas), Horváth Jánosné, Hovanetz Ferencné (P.-István háza) Holcerné, Kováts Károlyné, Kovács Rózs, Klein Mártonné, Klein Sámuelné, Magyar Jánosné, Mésáros Miklósné, (Kunszentmárton), Urbán Mihályné (Szolnok), Veltzer Dávidné stb. urnők. A mulatság tartott kivilágos hivirdtig — minek tovább folytatása lett Kovács László és Horváth János urak vendégszerető házánál. A mulató közönség távozott egy soha el nem évülő kedves benyomással.

— **Megakadályozott vallás.** Egy egyhates fiatal háznapár áll a rendőrkapitány előtt. A háluk mögött diszletnek, két — anyós. A kis menyecske anyósa beszél: „Alig egyhete esküdtek meg, kapitány ur, de e rövid idő alatt világosan tüsmertem, hogy nem szereti a fiamat annyit se ni (s itt tünapélyesen felmutatta a kis ujjának a körme feketéjét), és most válni akar.“ a fiatal férj rábólintja, hogy ugy van. A kapitány kutatja a válás indoká a kis menyecske könnyezve mondott szavari feleleteiből sehogy se tud eligigazodni. Mikor azu án hosszasan bizonyitgatja az anyós meg a férj, hogy a menyecske nem szereti az urát a zakiatott asszony fülig piruln ekként szól: „Szeretem én az uramat, kapitány ur, nagyon. Nem e akarok elválni tőle. De egy kis szobában lakunk: en, a férjem, az anyósom, az ángyom, két kis gyermek, meg . . . „Elég! elég! — vág közbe ijedten a kapitány, azután a férjhez fordulva folytatja: „Hát, hogy gondolkozik maga fiatal ember, hisz ott magukkal abban az egy szobában egész népgyülés van. Ejnye, ejnye!.“ A fiatal férj aztán megigérte, hogy kitűnő lakásba megy a feleségével, csak azután szerresse. A kis menyecske szemeiben olyat csillant örömében en igérete, hogy abból világosan mágláttszott, hogy most már nem akar válni. És a kapitány nyugodtan bocsájtá a kibékült feleket.

— **Mire gondolnak a haldoklók?** A párisi „Société de biologie“ ülésén dr. Féré nemrég azt bisonyitgatta, hogy a haldoklé utolsó pillanataiban élete főbb eseményeire emlékszik vissza. Azok az emberek, kiket visbefuláznak előtt mentenek meg, epilettikusok, kik erős rohamoken estek á, oly emberek, kik haldokolva már teljesen elveszettték eszméletüket, de kiket ether injekciók által még egyszer öntudatra hontak: mindnyájan ugy nyilatkoztak, hogy az utolsó pillanatban élettünknek régi fontos eseményeire gondoltek visszá. Az öntudatlan haldoklósál alkalmazott aether-injekció — ugy mondja Féré — csak a már elmúláfélben levő agytevékenység normális diposicióját ébresztí fól még egyszer, a nem lehetetlen, hogy e körülmányt előnyösen lehetne fólhasználni arra, hogy valamely ember életpályájának bizonyos fontos mozzanatai megtudhassuk. — Browa-Sequard tanár ez alkalommal azon mégfigyelemremelébb tényt emlitette fól, hogy oly emberek, kik sulyos agybántáznak következtében ét teljesen bénultak voltak, mikor haldoklunk, egyj szerre ismét visszanyerie érzékenységüket, mozgekonyságukat és értelmüket, 1874-ben erre vonatkozólag számos adatot közölt részint saját, részint mások megfigyelési alapján. Minden a mellett látszik tanuskodni, hogy a fóloszlásnál számos fontos változás áll be, melyek visszhatásai vannak a vér öszszetételére s e szervek táplálására. — Féré tapasztalatainak igazsági érezte Petőfi is, midőn ezekat irta:

„A kitől nincs messze az élet határa,
Nem előre szeret néssi hanem — hátra!“

Csarnok.

Margit és Arpád.

— Elbeszélés. —

E két név az, melynek elbeszélését oly hosszura nyujtottam; miről bisony kevesebbet irtam „volna,“ vagy talán tollam a tentába sem mártottam „volna.“ ha tudom, hogy tek. szerkesztő ur a papirkosába dobje. — „Volna,“ „volna,“ ha Margit és Arpád nem „lettek volna“, akkor csaknygan est nem irtam „volna“; de mivel „lettek“ és „voltak,“ hát bis' én már csak elbeszélem, bárha tek. szerkesztő ur papirkosarába dobja; mert hát szabad ám az én Margitom- és Arpádomnak is oda kerülni, hisz' nemcsak az én Margitom és Arpádom került és került oda azon szép tulajdonokkal, hogy: „nem tölti tek. szerk. ur b. ispja hazábjait és nem lát napvilágot,“ mivel a tek. szerkesztői intentió ilyen itélettel hozott fölöttük.

No, de egy szónak is szán a vége. Kezdjük meg elbeszélésünket.

*

K . . . . n kis városában B. Teodor nem kis tekintély volt a maga tisztességes hivatali személyében. De nem ám! Hát még szeretett leánya a kedves, szép müveltségű a fiatal, angyali szépségű: Margit, aki nemcsak a családot; de a város szépét is emelte.

Emelte valóban annyira, hogy e szép tulajdonai miatt nem is volt barátnéje, sőt irigyei mindinkább folyton növekedtek, ugy hogy, mint udvarlói a kerői, kiket ő mint gyermek figyelembe sem vett.

Több idéig, mintegy kolesterba töltötte napjait szobája pingált falai között. — Nem volt látható csak ritkán, ekkor is csupán az utcasjtó előtt.

Mintha ezt is megirigyelték volna tőlle, már esért a sokféle olyan mende-monda volt rólla hallható a városban, amit a müveltebb érsék nem enged leirni.

Hogy esen gonosz pletykát — mely már az ő fülein is érinték — elhárítsa magáról: gyakrabban láthatták őt.

Éppen ekkor is a kapu előtt állott, midőn a szomszéd rétöskereskedőz üzletvezetője: Orcsoványi Árpád szólott által hozzá, kivel Margit most oly nyájassan ereszkedett szóba, mint még eddig soha; sőt átinté magához s csengő hangon, kedvesen mondá e szavakat: „tessék bejönni Orcsoványi ur!“ — s befelé mutatva, fölnyitá előtte az ajtót.

Orcsoványi, — aki már első látása óta halálig szerelmes lett az angyali Margitba — minden további uraltatás a tekintéria nélkül lépett be az imádott kapuján.

Már hogy is a lépne be! ? mikor most elbaár adatott Margittól alkalom, hogy őt szemtől-szembe láthassa, hogy angyali szépségében gyönyörködhessen, hogy talán szive olthatatlan érzelmeit, mintmeganyi szenvedéseit elpanasszoihassa, hogy igazi szerelmét bevallja és hogy megtudja Margit őt viszont szeretie-e?

Hja! de ez nem ment ám ily könnyen! Elég volt e programmból annyira jutni, hogy Margit angyali arcán gyönyörködhessen. — Bizony elég! — Hisz' ugy el volt bájolva, még szólni is alig szóit Margithos a vághatetlen boldog órák alatt. Szemei szüntelen Margiton merengtek, mintha reá tapadtak volna azok. — Margitnak már fel is tűnt, hogy mindig ő szól előbb, hogy Orcsoványi oly szótalan és folyton ő reá néz. S nem állhatta meg, hogy ne mondja:

— Orcsoványi ur! mondja, miért oly szótalan, talán valami baja van? S miért néss szüntelen reám?

Siri csend lőn. Margit ragyogó szemeit Orcsoványira vető s vizsgálódva nyugodott rajta, vajjon mit szól.

Éppen már kiakarta ejteni Orcsoványi ajkán a szót, midőn Margit apja lépett be az ajtón s üdvözölvén őket.

Még egy kis ideig beszélgettek együtt, midőn Orcsoványi távozni készült. Hövvel szorité meg Margit hófehér kis kezét s azt ajkához emelve, egy brillantos csókkal örökité meg.

Mire Margit arcza felhevülve . . . . gyönyörű szemei lángolva, sedve függtek a szerelmes ifjun s édesen kérve . . . rebegte e szavakat: „bármikor szivesen látom, legyen szerencsém!“

E szó hallattára Orcsoványi a mindenható szeremtől fellélegseve, rohant el, édre sem vette, midőn hon termett.

Ezután már többszőr ellátogatott ő Margitékhoz a alig volt már perc, hogy ott ne lett volna.

Sokaknak, de különösen főnökének és Margit szülelnek fel is tünt a sürü látogatás a vélték is ennek okát.

Az napon éppen, midőn Árpád és Margit vallottak egymásnak hüszerelmet, szóllitá fól ebédnál apja tompa s komoly hangon Margitot:

— Margit leányom! felelj kérdésemre: őszintén és igazán, mint néked illő kedves gyermekem.

Néma csend állott be néhány percig — Margit gondolatokba merült nem tudta fólfogni, vajjon apja mit akar kérdezni tőlle — mig végre a csendet megtörve, hallhatóan rebegé: „kérdezzen kedves apám, ón felelni fogok.“

— Szereted-e igaz szivedből Orcsoványit?

— Igen apám, — felelt pár pillanatnyi szünet után — szeretem a legiszintább, legőszeilenebb szerelemmel, a hogy ő vissont szeret megvegyék rólia győződve; mert mondá a napokban megkéri kezemet!

— Hm! megkéri kezedet!? És te ő vé akarsz lenni?

— Ha apám beleegyenik, ugy minden bizonnyal, és ő vé kivtlie senkié — válaszolt hanyag köznnyel.

— Ha beleegyezek minden bisonnyal!? — vissonná szjnálkozva az apa — ha beleegyenek? — ah, szerencséllen leány! — nem látod be, hogy én esen férjhezmenésedet nem igen szerelném rés-dről, már csak azért sem; mert voltak a reméllen lesnak is inénál előnyösb kérdiő? Nem látod, hogy Orcsoványi egy bisontalan állásu, sincs semmi vagyona, hogy jövőjét bistosithatná a hossá nem is szép, sőt inkabb beteges (heptikás) ember? Es nem hallod azon vérigér ő gunyszavakat, melyet az egész városban hangoztatnak asóta, miióta ez a szélhámos ember házunkhoz jár. Szájrólászájra azt beszélik, hogy: „nincs szeme, a sors ugy kivánja, világ követeli, azért megy nőül? — a szok körök közül — Orcsoványiróbs, akit nem is szeret. — Ő most, gondold hossá, hogyha mindennek dacára óvé akaras lenni, mily megvetésnek volnál kitéve rokonaid s ismerőseid részéről!. . . A városban ujjal mutogatnának reád, neved a legnagyobb gunytárgyul szolgálna a szt hissed, hogy egy oly férj oldala mellett boldog lehetsz, — ha szereted is azt — hogyha tudod: miként téged, férjed miatt vetnek meg!? — S te nem átalnál még ezután se hozzá menni nőül?

(Folyt köv.)

SIMA FERENCZ KÖNYVNYOMDÁJA

KUN-SZENT-MÁRTONBAN.

Elvállal minden, a

könyvnyomdászat

körébe vágó munkákat, ugymint: diszes számlák, jegyzékek és tudósító levelek, eljegyzési és eskettsi kártyák, izléses meghivók és táncrendek, étlapok, városi és községi hivatalos nyomtatványok, árjegyzékek, cim-, asztal és névjegyek, gyászlapok, táblás kimutatások, időszaki és folyóiratok, hirlapok, müvek, diszes kivitelű szalagaranyozások, ipar- és kereskedelmi körlevelek, ügyvédi és irodai nyomtatványok, levélpapirok és boritékok czégnyomással, falragaszok stb. stb. — minden szin- és nagyságban, gyorsan, pontosan és a lehető legjutányosabb áron.

„KUN-SZENT-MÁRTON ÉS VIDÉKE“

czimü, helyi és a Tiszazug érdekeit képviselő vegyestartalmu hetiközlönyre **előfizetések** elfogadtatnak, **hirdetések** felvétetnek.

Kun-Szent-Márton, 1888. Nyomatott a kiadótulajdonos Sima Ferenc könyvnyomdájában.